

## Velikonoční týden příprav

V **pondělí** Boženka vytáhla z lednice misku s vajíčky a řekla: „Emilku, budeme dělat kraslice.“ Já jsem se hned posadil co nejbliž. U vajec je totiž vždycky naděje, že některé spadne. Boženka brala jedno po druhém do ruky opatrně, skoro slavnostně. „Vajíčko je symbol života,“ povídala. Já nevím, co je symbol, ale vím, že vejce si zaslouží dohled. Pečlivě jsem dohlížel, když Boženka vajíčka vařila na sporáku. Jedno prasklo a měl jsem ho k večeři!

V **úterý** se barvilo. Na stole stály hrnky s barvami, cibulové slupky a lžičky, které vypadaly důležitě. Boženka obarvila pár vajíček, ubrus a nakonec i mě. Na čumáku mi přistála žlutá tečka, takže jsem vypadal jako velikonoční kuře po těžké noci. Boženka se smála, až jí zvlhly oči. Pak vzala jedno červené vajíčko do dlaně a tiše řekla: „Taková jsme dělávali doma.“ A kuchyň byla najednou plná vzpomínek.

Ve **středu** se zdobilo. Boženka vytáhla stužky a vosk a každé vajíčko bylo jiné - jedno puntíkaté, druhé křivé, třetí trochu umazané. Já si myslím, že právě taková jsou nejkrásnější. Boženka jedno podržela proti oknu a usmála se: „Není dokonalé. Ale je udělané s láskou.“ To mě zahřálo u srdce. Já taky nejsem zrovna rovný jako svíčka, a přesto mě má ráda.

Ve **čtvrtek** přišly na řadu jidáše. Boženka zadělala těsto a kuchyně začala vonět tak krásně, že jsem málem omdlel hladu i štěstím. Motala malé uzlíky a povídala, že se pečou na Zelený čtvrtek. Když je pak potřela medem, leskly se a voněly jako moje milované piškoty. Když se upekly, dostal jsem jeden malý na ochutnání. Byl skoro velký jako nakynutý piškot. Ale s tím medem byl fakt moc dobrý!

V **pátek** bylo doma tišeji. Boženka seděla u stolu, hladila kraslice a vyprávěla, jak býval pašijový týden vždycky zvláštní. „Bylo v něm ticho a naděje,“ řekla. Já jí položil hlavu do klína. Některé dny není potřeba nic říkat. Stačí být spolu.

V **sobotu** se pekl mazanec a beránek. Mazanec se povedl krásně kulatý a voňavý. Beránek byl trochu šiřatý, jedno ouško měl menší, ale Boženka prohlásila, že je nádherný. A měla pravdu. Krásné věci přece nemusí být úplně rovné. To je moje životní zkušenost.

V **neděli** byl náš byt slavnostní. Na stole ležely kraslice, mazanec i beránek a vedle nich proutky na pomlázku. Boženka na jednu uvázala barevnou stužku a pak si sedla ke mně. „Víš, Emilku,“ řekla, „Velikonoce jsou i o tom, že se příroda probouzí do jara.“ Já jsem jí olízl ruku a díval se na ten náš stůl plný barev, vůní a vzpomínek. A napadlo mě, že velikonoční přípravy jsou vlastně takové kouzlo. Z obyčejného vejce se stane kraslice. Z těsta medový jidášek nebo ušatý beránek. A z jednoho týdne vzpomínka, která nás bude hřát pěkně dlouho. Aspoň celé jaro.